

ಕೆಲವು ಗಳಿಗೆಯ ನಂತರ, ಒಳಗಿನ ಕತ್ತಲಿನಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಹೊರ ಬಂದು, “ಯೆಸ್ ಮೇಡಮ್?” ಎಂದ.

“ಗುಡ್ ಈವಿಂಗ್...” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಿಸೆಸ್ ಬ್ರಿಗ್ಸ್, ಮಿಂಕ್ ಕೋಟಿನ ಬಾಕ್ಸ್‌ನ್ನು ಬಿಚ್ಚುತ್ತಾ, “ನೋಡಪ್ಪ, ನಾನು ನನ್ನ ಚೆಕ್ ಬುಕ್‌ನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಕಳಕೊಂಡೆ ಅಂತಾನೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ! ನನ್ನ ಬಳಿ ನಗದು ಒಂದು ಸೆಂಟೂ ಇಲ್ಲ, ಇವತ್ತು ಶನಿವಾರ ಬೇರೆ. ನಾಳೆ ಭಾನುವಾರ. ಇನ್ನು ಬ್ಯಾಂಕು ತೆರೆಯುವುದು ಸೋಮವಾರ. ಅಲ್ಲಿವರೆಗೆ ಈ ಹೊಚ್ಚಹೊಸ ಕೋಟನ್ನು ಗಿರವಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ನನಗೆ ಖರ್ಚಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟಿರು. ಸೋಮವಾರ ತೀರಿಸಿ ಕೋಟನ್ನು ಹಿಂಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ...”

ಮಿಸೆಸ್ ಬ್ರಿಗ್ಸ್ ಬಾಕ್ಸಿನೊಳಗಿನಿಂದ ಕೋಟನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದು ಕೌಂಟರಿನ ಮೇಲೆ ಹರಡುವವರೆಗೆ ಆ ಮನುಷ್ಯ ಒಂದೂ ಮಾತನ್ನಾಡಲಿಲ್ಲ! ಕೋಟನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಪ್ರಜ್ವಲಿಸಿದವು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹಿಂದು, ಮುಂದು, ವಿವಿಧ ಕೋನಗಳಿಂದ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ.

“ನನ್ನ ಬಳಿ ಉಂಗುರವೋ, ಇಲ್ಲ ಗಡಿಯಾರವೋ ಇದ್ದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಈ ಕೋಟನ್ನು ಗಿರವಿ ಇಡುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕೋಟೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ನನ್ನ ಬಳಿ ಈಗ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವಿಲ್ಲ!”

“ಇದು ಹೊಚ್ಚಹೊಸತರಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ?” ಅವನು ಹೇಳಿದ, ಮೃದುವಾದ ಅದರ ತುಪ್ಪಳದ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸುತ್ತಾ.

“ಹೌದು. ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚೇನೂ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಸೋಮವಾರದವರೆಗಿನ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ... ಐವತ್ತು ಡಾಲರು ಸಿಕ್ಕರೂ ಸಾಕು.”

“ಸರಿ. ನಾನು ನಿಮಗೆ ಐವತ್ತು ಡಾಲರು ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.”

“ಈ ಕೋಟಿನ ಮಾಲ್ಟ ನೀವು ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಮೊತ್ತಕ್ಕಿಂತ ನೂರು ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚಿದೆ ಗೊತ್ತೇನು? ನೀವು ಸೋಮವಾರದವರೆಗೆ ಅದನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಕಾದಿಡುತ್ತೀರೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.” ಕಳಕಳಿಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು ಮಿಸೆಸ್ ಬ್ರಿಗ್ಸ್.

ಗಿರವಿ ಅಂಗಡಿಯವನು ಕೌಂಟರಿನ ಡ್ರಾವರ್‌ನ್ನು ಎಳೆದು ರಸೀದಿ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದ. ಅದು ಎರಡರ್ಧ ಮಾಡುವಂತಹ ರಸೀದಿ ಪುಸ್ತಕವಾಗಿತ್ತು.

ಅವನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪೆನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, “ಹೆಸರು?” ಎಂದ.

“ಹೆಸರು ವಿಳಾಸಗಳ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೆ...”

ಅವನು ಭಜಗಳನ್ನು ಕುಣಿಸುತ್ತಾ, “ನಿಮ್ಮಿಷ್ಟ. ಆದರೆ ಈ ರಸೀದಿಯನ್ನ ನೀವು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಷ್ಟೆ. ಇದನ್ನು ಯಾರೇ ತಂದು ತೋರಿಸಿ ಹಣ ಪಾವತಿಸಿದರೂ ಅದು ಅವರದಾಗುತ್ತದೆ.”

“ಆಗಲಿ.”

“ಇದನ್ನು ಏನೆಂದು ನಮೂದಿಸಲಿ?”

“ಏನೂ ಬೇಡ. ಆ ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಬಿಡಿ. ಐವತ್ತು ಡಾಲರುಗಳೆಂದು ಬರೆದರಷ್ಟೇ ಸಾಕು.”

ಒಮ್ಮೆಲೆ ಮಿಸೆಸ್ ಬ್ರಿಗ್ಸ್ ತಲೆಗೆ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಹೊಳೆಯಿತು. “ಗಿರವಿ ಇಟ್ಟ ರಸೀದಿಯ ಮೇಲೆ ಗಿರವಿ ಇಟ್ಟ ವಸ್ತುವಿನ ಹೆಸರನ್ನು ಬರೆಯದಿದ್ದರೆ ನೀವು ಅದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ಕೊಡುತ್ತೀರೆಂದು ಏನು ಖಾತ್ರಿ? ನೀವು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಕೊಡಬಹುದಲ್ಲ?” ಆಕೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ರಸೀದಿ ಮೇಲೆ ಬರೆಯದಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ದಾಖಲಾತಿ ಪುಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಬರೆದಿರುತ್ತೇ ಮೇಡಮ್.”